

Особливий день

Коли теплощури переїдають силіконової манки, то їм обов'язково здимає животи. Це стовідсотково. Влада вже не раз пересвідчувалась. Вона зазвичай згодує свій сніданок теплощурам, коли не хоче лишатися вдома зі своєю скрипучою, допотопною Роботесою. Сьогодні теж страшенно не хочеться.

План дуже простий: робот-нянька працює завдяки теплощурам, які обертають спеціальне колесо генератора у неї на спині. Бігають всередині колеса й крутять його. Це коли голодні, то крутять. А коли замість сухого корму вмелють манки, — то не дуже. Зазвичай вкладаються спати. Генератор не виробляє енергію — електрична нянька не працює. Гарнесенько! Влада йде з мамою на роботу, бо ж ніхто не кидає п'ятирічних дівчаток самих удома.

І ось гризуни до блиску вилизали Владину ложку й перетворилися на три пузаті барильця.

— Владочко, я побігла, — мама поцілувала дочку на прощання. — Слухайся Роботесу.

— Як це її слухатись, якщо вона ні слова не каже? — пхинькнула донька.

— А що таке? Ви граєтесь у «Кішка здохла — хвіст обліз»?

— Та ні, он, — Влада вказала на колесо генератора.

Усередині, схожі на три сірі повітряні кульки, горічерева покотом лежали теплощури.

— Їх треба негайно розколошкати, — заметушилася мама. — Ось я зараз візьму патичка та поштурхаю цих нероб.

Ти диви, порозлягались, як ті свині. Ану, до роботи! Ану, кому кажу! Крутіть колесо, та негайно!

Теплощури й вухом не вели. Мама надарма штрикала їх у роздуті пухнасті черевця зубочисткою. Щури тільки покрекетували й, наче здаючись, задирали догори свої накачані м'язисті лапки.

— Ма, а давай я з тобою на роботу піду, — ніби між іншим, закинула вудочку Влада.

— Тільки не сьогодні! Ну чому, чому це мусило трапитися саме в цей день?! — забідкалася мама.

— Мамо, а який сьогодні день? — спиталася дівчинка.

— Дуже важливий, дуже особливий день, доню.

— Невже ти надумала купити теплокота?

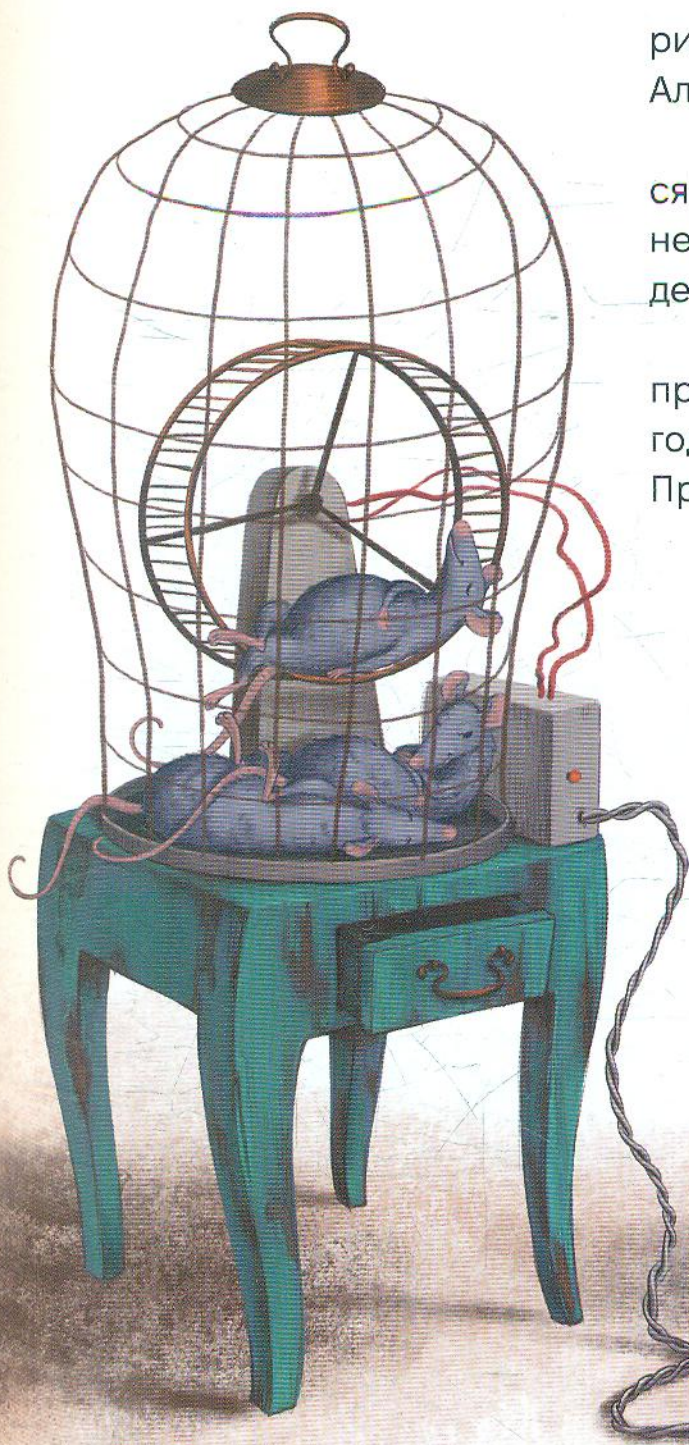
Теплокіт — дороге задоволення. Однак це дуже корисне створіння. Колесо з ним прилаштовують щільненько позаду колеса з теплощурами. Кіт кидається за щурами — щури втікають від kota — в результаті крутяться вже цілих два колеса. Такої потужності вистачає не лише на няньку, а ще й на кип'ятіння чайника. А коли позаду теплокота прилаштувати ще колесо з теплопсом... Втім, на нього в мамі ніколи не стане грошей.

— Ще чого! — обурилася мама. — Нікого я не куплятиму. З мене досить і оцих лежнів-щурів!

— Значить, я здогадуюся, — продовжувала вгадувати Влада. — Ти надумала завести мені братика.

— Це ти жартуєш?! Братики просто так не заводяться. Спочатку треба завести тобі татка. Але в мене нікого немає на прикметі.

— А якого б ти хотіла?

— Ну, не знаю. Героя. Кот-рий носив би мене на руках. Але таких не буває.

— Ну, мамо, — скривилася Влада, — якщо ти нікого не заводиш, то чим же цей день такий незвичайний?

— А тим, — з острахом промовила мама, — що сьогодні день народження пана Прища!

Вічна зима

Влада чула про літо лише з бабусиних казок. Бабусі вже давненько немає, а казки в дитячій пам'яті лишилися. Навіть Владина мама знала лише сніги та завірюхи, й ніколи не відчувала на собі лагідного сонячного дотику. Вже мало не сторіччя літо минало їхні краї. Так само, як і весна та осінь.

Дуже давно, ще коли Владина бабуся лише мала народитися, видалося нестерпно палюче літо. Тож коли одного дня на центральному телеканалі виступив пан Прищ, власник морозильного складу, і повідомив про створення нової мегаустановки для охолодження повітря, так званого Великого Холодильника, — містяни зітхнули з полегкістю. Ну нарешті, нарешті хоч хтось позбавить їх від виснажливого сонячного палу. Пан Прищ виправдав загальні сподівання — незабаром спекоти не стало...

Спочатку Прищева машинерія, як і було обіцяно, добряче вистуджувала повітря в місті. Оновлений клімат чудово підходив для роботи й відпочинку.

